

Czy w tym przypadku już samo pismo, za pośrednictwem którego wszczęte zostało odrębne postępowanie dowodowe stanowi „dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny” w rozumieniu art. 30 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 <sup>(1)</sup>, za pośrednictwem którego wszczęte zostało postępowanie sporne? Czy też pismo, za pośrednictwem którego zostało wszczęte postępowanie sporne należy zaklasyfikować jako „dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny”?

<sup>(1)</sup> Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2001 L 12, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)  
w dniu 18 stycznia 2016 r. – Visser Vastgoed Beleggingen BV/Raad van de gemeente Appingedam**

**(Sprawa C-31/16)**

(2016/C 136/16)

*Język postępowania: niderlandzki*

**Sąd odsyłający**

Raad van State

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona skarżąca:* Visser Vastgoed Beleggingen BV.

*Strona pozwana:* Raad van de gemeente Appingedam.

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy pojęcie „usługa” w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE <sup>(1)</sup> należy interpretować w ten sposób, że handel detaliczny w postaci sprzedaży towarów takich jak obuwie i odzież na rzecz konsumentów stanowi usługę, w stosunku do której na podstawie art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/123 zastosowanie znajdują przepisy tejże dyrektywy?
- 2) Celem uregulowania wskazanego w pkt 8 [streszczenia wniosku prejudycjalnego] jest utrzymanie jakości życia w centrum miasta i zapobieganie pustostanom w śródmieściu poprzez niedopuszczanie określonych rodzajów handlu detalicznego, obejmujących między innymi sprzedaż obuwia i odzieży, na obszarze położonym poza centrum miasta. Czy z uwagi na treść motywu 9 dyrektywy 2006/123 przepis zawierający takie uregulowanie nie znajduje się poza zakresem stosowania tej dyrektywy, gdyż takie przepisy należy uznać za „przepisy dotyczące [...] planowania przestrzennego [...], które szczegółowo nie dotyczą działalności usługowej lub nie mają na nią szczególnego wpływu, ale które powinny być przestrzegane przez usługodawców w trakcie prowadzenia ich działalności gospodarczej w ten sam sposób jak przez osoby fizyczne działające prywatnie”?
- 3) Czy dla stwierdzenia występowania transgranicznego stanu faktycznego wystarcza, że nie można wykluczyć, iż przedsiębiorstwo handlu detalicznego z innego państwa członkowskiego może w tym miejscu utworzyć placówkę sprzedaży lub też usługobiorca przedsiębiorstwa handlu detalicznego może pochodzić z innego państwa członkowskiego, czy też dla potrzeb tegoż stwierdzenia muszą występować faktyczne oznaki wskazujące na taką możliwość?
- 4) Czy rozdział III dyrektywy 2006/123 (Swoboda przedsiębiorczości dla usługodawców) znajduje zastosowanie do sytuacji o charakterze wyłącznie wewnętrznym, czy też przy ocenie kwestii, czy rozdział ten znajduje zastosowanie, stosuje się orzecznictwo Trybunału dotyczące postanowień traktatów w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w sytuacjach o charakterze wyłącznie wewnętrznym?
- 5 a) Czy uregulowanie ujęte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, takie jak wskazane w pkt 8, jest objęte zakresem stosowania pojęcia „wymóg” w rozumieniu art. 4 pkt 7 oraz art. 14 pkt 5 dyrektywy 2006/123 a nie zakresem stosowania pojęcia „system zezwoleń” w rozumieniu art. 4 pkt 6 oraz art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123?

- b) Czy – w wypadku gdy uregulowanie, takie jak wskazane w pkt 8, jest objęte zakresem pojęcia „wymóg” – na przeszkodzie jego przyjęciu przez administrację gminy stoi art. 14 pkt 5 dyrektywy 2006/123, czy też – w wypadku gdy uregulowanie to jest objęte zakresem pojęcia „system zezwoleń” – na przeszkodzie przyjęciu takiego uregulowania przez administrację gminy stoją art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123?
- 6) Czy uregulowanie, takie jak wskazane w pkt 8, jest objęte zakresem stosowania art. 34–36 TFUE lub art. 49–55 TFUE, a jeśli tak, to czy znajdują zastosowanie wyjątki dopuszczone przez Trybunał, o ile przesłanki ich stosowania są spełnione w sposób zgodny z zasadą proporcjonalności?

<sup>(1)</sup> Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz. U. L 376, s. 36).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Alicante (Hiszpania) w dniu 21 stycznia 2016 r. – Manuel González Poyato y Ana Belén Tovar García/Banco Popular Español S.A.**

**(Sprawa C-34/16)**

(2016/C 136/17)

*Język postępowania: hiszpański*

**Sąd odsyłający**

Juzgado de Primera Instancia n° 6 de Alicante

**Strony w postępowaniu głównym**

*Strona skarżąca:* Manuel González Poyato y Ana Belén Tovar García

*Strona pozwana:* Banco Popular Español S.A.

**Pytania prejudycjalne**

- 1) Czy, w odniesieniu do umowy kredytu zawartej pomiędzy przedsiębiorcą i konsumentem zawierającej wcześniej ustaloną klauzulę, która nie była przedmiotem indywidualnych negocjacji dotyczącą ograniczenia spadku zwykłej, umownej stawki odsetek (klauzula dolnego progu), która została włączona do umowy w sposób nie do końca jasny i zrozumiały dla konsumenta tak, iż sąd uznaje ją za nieuczciwą, jest zgodna z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG <sup>(1)</sup> w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich taka wykładnia pojęcia „nie będą wiążące”, zgodnie z którą stwierdzenie nieuczciwego charakteru takiej klauzuli przez sąd może wiązać się z tym, że świadczenia spełnione w przeszłości przez konsumenta na rzecz przedsiębiorcy w wyniku zastosowania tej klauzuli nie zostaną mu zwrócone?
- 2) Czy w przypadku uznania wykładni opisanej powyżej za zgodną z art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 jest zgodna z zawartym w art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 pojęciem „stosowne i skuteczne środki mające na celu zapobieganie stałemu stosowaniu nieuczciwych warunków” taka wykładnia, jak opisana powyżej, w zakresie skutków wynikających ze stwierdzenia nieuczciwego charakteru klauzuli takiej, jak opisana?
- 3) Czy w przypadku uznania powyższych wykładni za niezgodne z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 zawsze jest sprzeczne z „wymogami dobrej wiary” włączenie do umowy zawartej pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem klauzul określających główny przedmiot umowy, które zredagowane są w sposób niewystarczająco jasny i zrozumiały, czy też należy oceniać takie naruszenie zasady dobrej wiary biorąc pod uwagę inne okoliczności? Jakże, w tym ostatnim przypadku, okoliczności powinien wziąć pod uwagę sąd krajowy, aby uznać, iż zasada dobrej wiary nie została naruszona, gdy stwierdzi istnienie klauzuli określającej główny przedmiot umowy, która została zredagowana w sposób niezbyt jasny i mało zrozumiały? Czy, w szczególności, można do tych okoliczności zaliczyć istnienie uregulowania krajowego o randze ustawy albo rozporządzenia, które uznaje, w sposób abstrakcyjny, ten rodzaj „klauzul dolnego progu” za zgodny z prawem?